

Kalbimin Uyanışı

Sürekli yakınıyordu ve artık hiçbir şey tatmin etmiyordu onu. Her şeye sahipti. Her şeyden önemlisi de herkesin imrendiği yeteneği vardı. Ama daha fazlası olmalıydı. Oluyordu da ama yetinmiyordu.

Günler geçiyor ve geçip giderken hayatının önemli bir parçası olan resmi de ardı sıra sürüklüyordu. İç dünyasının huzursuzluğu çizimlerine de yansımıştı.

Nasıl oluyordu da böyle muhteşem çalışmalara imza atabiliyordu. Şimdi de takıntısı onun eserleri olmuştu. Oysaki kendine haksızlık ediyordu, doyumsuzluğu başarılarını görmesine engel olacak kadar kör etmişti onu.

Sergiye çok az bir süre kalmıştı, herkes çalışmalarını sonlandırmak üzereydi.



Ve o gün geldi.

Sanatseverler daha ilk günden yoğun ilgi göstermişlerdi sergiye. Çağrı'nın etrafında kalabalık, sorular birbirini kovalıyordu.

Çekip gitmişti.

Anlayamıyordu. Görmeyen biri bu resimleri nasıl yapabiliyordu. Ve anlayamadığı bir şey daha vardı; sergideki çalışmalarda hemen hemen karamsarlık hâkimken, o nasıl olurda insanın içini aydınlatabiliyordu?

Tabi ya görmüyor ki! Gerçekleri görmüyor. Yoksa bir insan nasıl olurda bu gerçeklere kayıtsız kalabilir. Kendi dünyasını yaratmış onları resmediyor. Eminim görebilseydi bu dünyanın kirliliği onun resimlerini de karartacaktı.

Kararlıydı. Diğer sergide onun çalışmasını gölgede bırakacak bir resim yapacaktı. Bir haftasını görme engelli taklidi yaparak geçirmeyi düşünüyordu. Saçmaladığının farkındaydı ama yapacaktı. Daha sonra kendini eve kapatıp çizimine başlayacaktı.

Engelli olduğu için hep insanların iyilik meleği rolünü üstlenmiş hâliyle muamele görüyor. Ve onun karamsarlığı da uçup gidiyor. İnsanların birbirlerine olan kininin, düşmanlığının, yapılan haksızlıkların, savaşların, felaketlerin ne kadar ciddi boyutta olduğunu görseydi daha iyi kavrayabilirdi. O zaman böyle resimler çizmesine imkân yoktu.



Gözlüklerini taktı, bastonunu alıp çıktı. Pamuk ve bantlar biraz rahatsız ediyordu ama katlanacaktı. İlk saniyeden itibaren zorlanmaya başlamıştı. “Keşke bu bantları kullanmasaydım; insanlara engelli olduğumu sadece gözlük ve bastonla fark ettirseydim. Ama o zaman onu anlayamazdım.”

İlk günden başarısızlıkla sonuçlanmıştı plâni. Ufak bir kaza geçirmişti ve hastanedeydi. Kolunu alçıya almışlardı. Doktorlar görme yetisinde bir problem olmadığını anlayınca dilenmek için böyle bir numara yaptığını düşündüler. Durumun bildirilmesi üzerine polis ifadesini almaya geldi. Bir de bu çıktı. Durumu anlatınca her ne kadar mantıksız gelse de ikna oldular. Ama orada kaldığı sürece tuhaf bakışların kurbanı oldu.

Nihayet evine kavuşmuştu. Kolu henüz alçıdan çıkmamıştı. Annesi oğlunun bu dalgın hâllerine dayanamıyordu. Bu kazadan sonra çok garipleşmişti. “Eski Burak’ım olsa söylenir dururdu.” diye düşündü kendi kendine. Aksine bu kaza tüm huysuzluğunu alıp gitmişti. Hiçbir şeyden şikâyet etmiyor, gayet sakindi.

Uyuyamıyordu. Resim falan umurunda değildi. Sadece düşünüyordu onu ve onunla aynı kaderi paylaşanları.

Asıl şikâyet etmesi gereken o. Her şeye sahip olarak dünyaya gelmişken bir de dünyaya sahip olmaya çalışıyoruz. Görmeyen aslında bizlermişiz. Trafiğin ortasında kalakaldığımda anladım; kendimizden başkasını görmüyoruz. Onların yoluna taş koyan, engelleri yaratan bizler. Aydınlik dünyalarını karartan bizler. Onlar için ne yapmışız? Otobüsler vızır vızır geçerken hangi otobüse bineceğimin şaşkınlığı içinde duraktaki elektronik tabelaların neden

sesli sistem olmadığını düşündüm. Daha önce aklıma bile gelmemiştir. Şimdi düşünüyorum da bu düzenlemeler neye göre, kime göre yapılandırılıyor? “Herkes”e göre olması gerekmiyor mu? Peki bu “herkes”in içinde kimler var? Ve ben sadece bu iki zorlukla karşılaştığım için bunları düşünüyorum. Ne kadar bencil yaratıklarız. Hep kendi açımızdan ve kendi ihtiyaçlarımıza yönelik düşünceler. Ya diğer durumlar; kesin yine kendi rahatlığımıza rahatlık katmak için bir şeyler yapmışsınız. Ya sağır ve dilsiz olsaydım! Ne kendimi anlatabilecektim, ne de insanları anlayabilecektim. Sadece ailem işaret dili öğrenecekti. Ya diğer insanlarla paylaşmak istediklerim ne olacaktı? Neden işaret dili herkese öğretilmiyor? İllâ yanı başında böyle biri mi olmalı? Sahi ihtiyacımız olan neydi? Sanırım biraz insanlık!

Sabaha kadar düşünceleriyle baş başaydı.



Atölyeye gitmek için erkenden çıktı. Kolu alçıda olduğu için otobüste boş yer bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Elinde eşyaları vardı ve nasıl tutunacağını düşünüyordu. Yaşlı bir teyze kalkarak ona oturmasını söyledi. Çok mahcup olmuştu. Teşekkür ederek sadece eşyalarını tutmasını rica etti.

Ayakta durabilecek takatim varken bunu yapamazdım.

Böyle düşünürken birden farkına vardı ki; önceden bu hâlde bile olmasa yaşlı biri bindiğinde kalkmazdı.

Kendim de bu kadar duyarsızken nasıl bu kişileri suçlayabilirim.

Gideceği yere varmak üzereydi. 2 durak önce indi, yürümek istedi. Biraz ilerledikten sonra tekerlekli sandalyesiyle kaldırıma çıkmakta zorlanan birisini gördü.

Yine engeller yaratmışsınız!

Artık emin olduğu tek şey vardı:

“Onlar engelli değil, engelleri yaratan bizleriz.”

Kızgınlıkla yürüyordu. Kızgındı; kendine, insanlara.



Çıldırarak yürüyordu. Gerçekleri görmediğini düşünerek Çağrı'ya haksızlık etmişti. Peki nasıl bu kadar mutlu ve umutluydu?



Hatalarını görmeye başlamıştı.

Onunla konuşmalıydı. Bir de ondan duymalıydı. Bir daha bu yanlışa düşmemek üzere bu uyanışına bir de onun karşısında şahit olmalıydı.

Yanına yaklaştı.

— Her şeye rağmen bunu nasıl yapıyorsun? Hiçbir şey senin resmettiğin gibi değil!
Bizler böyle değiliz ki!

— Benim gözlerim görmüyor, kalbim değil. Buradan özürlü insanlar (kalbini göstererek) bu kadar fazla olmasaydı bu gördüklerin resimden ibaret olmayabilirdi. Henüz kalbim körleşmedi. Ben inanıyorum ki bir gün herkes senin gibi kalbinin uyanışına şahit olacak.

Gözlerinde garip bir hüznün beliriverdi. Hüznünden de öte bir af dileme. Gözleri yalvarıyordu; tüm insanlık adına özür diliyordu, herkesin hatalarından kendi sorumluymuş gibicesine.



Haklıydı. Diyebileceğim tek şey buydu. Hatta eksik söyledi. Sadece kalplerimiz kör değildi. Bir de kafadan engelliydik. En büyük sorunumuz buydu.

Doğarken her şeye sahiptik. Sapasağlamım işte! Daha ne isteyebilirim ki? Ama yetinemedik. Ve kendi kolaylığımız için hesaplar yaparken, hesabımıza dâhil etmediğimiz başka hayatları zindana çevirdik.



Görebildiklerimiz “ben”in ötesine geçemiyor “biz”e ulaşamıyordu. “Ben”i düşünüyorduk, “biz”i düşünmüyorduk. “Ben”in sınırlarını aşamadığımız için “biz” yoktu. Bu kaza “ben”i “biz”e kavuşturdu. Artık “ben” ve “diğerleri” yoktu “biz” vardı hayatımda. İyi ki bu kazayı geçirmişim. İyi ki “biz”i tanımışım.

